

Sygn. akt IV P 19/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 26 kwietnia 2018 r.

Sąd Rejonowy w Suwałkach IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSR Karol Kwiatkowski
Protokolant:	st. sekr. sądowy Małgorzata Chmielewska

po rozpoznaniu w dniu 23 kwietnia 2018 r. w Suwałkach na rozprawie

sprawy z powództwa K. R. (1)

przeciwko (...) Sp. z o.o. z/s w D. II

o ustalenie wypadku przy pracy i sprostowanie protokołu powypadkowego

Ustala, iż wskutek wypadku przy pracy w dniu 8 listopada 2016r. powódka K. R. (1) doznała urazu - skręcenia kolana lewego i w tym zakresie zobowiązuje pozwaną (...) Sp. z o.o. z/s w D. II do sprostowania protokołu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy Nr (...) z dnia 20 lutego 2017r. oraz Nr (...) z dnia 3 marca 2017r.

SSR Karol Kwiatkowski

Sygn. akt IV P 19/17

UZASADNIENIE

Powódka K. R. (1) w pozwie skierowanym przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. II domagała się sprostowania protokołu powypadkowego nr (...) (protokół nr (...)) po wniesionych zastrzeżeniach, uzupełnienie protokołu nr (...) z dnia 22.02.2017 i 28.02.2017 r. w punktach 4, 5 i 7 ten sposób, iż ustala się, iż w dniu 08.11.2016 r. uległa wypadkowi przy pracy, w wyniku czego doznała skręcenia stawu kolanowego lewego.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, iż pracuje w pozwanym zakładzie jako operator wtryskarki. W dniu 08.11.2016 r. około godziny 23³⁰ stojąc przy wtryskarce podczas wyjmowania gotowego detalu, nagle poczuła silny ból w lewym stawie kolanowym. Składając wyjaśnienia zespołowi powypadkowemu, powiedziała że w chwili wypadku sądziła iż ból jest spowodowany odnowieniem starego urazu - „wypadnięcie rzepki”. Zespół nie uwzględnił uwagi, iż w momencie wykonywanych czynności, potknęła się - podwinęła jej się lewa stopa na równej nawierzchni. W świetle opinii lekarskiej o wypadku, doznała skręcenia stawu kolanowego lewego co spowodowane było przyczyną zewnętrzną tj. potknięciem - niefortunnym odruchem. Zespół powypadkowy stwierdził iż przyczyną wypadku była jej niedyspozycja fizyczna, zakładając że uraz skręcenia stawu kolanowego ma związek z wcześniejszym urazem.

W odpowiedzi na pozew (...) Sp. z o.o. z siedzibą w D. II domagała się oddalenia powództwa i zasądzenia na swoją rzecz zwrotu kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wskazała, iż w dniu 7 lutego 2017r. powódka złożyła w siedzibie pozwanego pismo, w którym stwierdziła, iż uległa wypadkowi w dniu 8 listopada 2016 r. Do zgłoszenia dołączyła również dokumentację medyczną. Po otrzymaniu informacji o wypadku niezwłocznie został powołany zespół powypadkowy w osobach E. C. oraz J. B.. Członkowie zespołu powypadkowego dokonali ustaleń okoliczności i przyczyn wypadku K. R. (1). W toku prac zespołu powypadkowego zgromadzono dokumentację medyczną oraz przesłuchano świadków w osobach M. B., M. M., a także odebrano wyjaśnienia od powódki. Wynik prac zespołu powypadkowego został ujęty w Protokole ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy nr 001/2017r. z dnia 20 lutego 2017r., w którym to stwierdzono, iż K. R. (1) uległa wypadkowi wskutek odnowienia kontuzji. Ponadto, zespół powypadkowy nie uznał przedmiotowego zdarzenia jako wypadku przy pracy argumentując przy tym, że nie wystąpiła przesłanka „przyczyny zewnętrznej”, o której mowa w art. 3 ustawy z dnia 30.10.2002 r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (tj. Dz.U.2015.1242 ze zm). Poszkodowana po zapoznaniu się z protokołem nr (...)r. złożyła zastrzeżenia w postaci Odwołania do protokołu powypadkowego nie zgadzając się z ustaleniem, iż przyczyną wypadku jest odnowienie się wcześniejszej kontuzji, na dowód czego załączyła dokumentację medyczną. Zespół powypadkowy po ponownym przeanalizowaniu sprawy w dniu 03 marca 2017r. sporządził protokół ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy nr 004/2017r. podtrzymując jednocześnie swoje dotychczasowe stanowisko w przedmiocie nieuznania zdarzenia z dnia 8 listopada 2016r. za wypadek przy pracy. Twierdzenia powódki odnośnie potknięcia nie znajdują poparcia w materiale dowodowym zgromadzonym w toku prac zespołu powypadkowego. Bezpośrednio po zdarzeniu K. R. (1) twierdziła, iż uraz powstał samoistnie podczas wyjmowania elementu z wtryskarki. Nawet gdyby założyć z ostrożności procesowej, iż uraz powódki powstał wskutek potknięcia, nadal zdarzenia tego nie sposób kwalifikować jako wypadku przy pracy. O wypadku przy pracy można mówić wtedy, gdy uraz powstał wskutek przyczyny zewnętrznej, a więc gdy uraz powstał w związku z czynnikiem zewnętrznym jak np. ruch maszyny, uderzenie przez inną osobę, etc. Natomiast potknięcie należy uznać, za niefortunne zdarzenie, wywołane przyczyną wewnętrzną, tj. nieuwagą, niefortunnym odruchem. Powódka wykonywała swoje rutynowe, niezbyt wymagające obowiązki (podnoszenie elementu o nazwie KUWETA ważące raptem 430 gram), a uraz powstał samoistnie, bez związku ze świadczoną przez nią pracą. Ewentualnego potknięcia nie można uznać za przyczynę zewnętrzną, również z tego względu, iż brakuje mu cechy „sytuacji nadzwyczajnej związanej z pracą”.

Sąd ustalił, co następuje:

K. R. (1) jest zatrudniona w (...) Sp. z o.o. w D. II na podstawie umowy o pracę zawartej na czas określony – do dnia 31.05.2018r., na stanowisku operatora wtryskarki. Odbyła przeszkolenie BHP oraz stanowiskowe. Nie posiada przeciwwskazań do pracy na zajmowanym stanowisku.

/dowód: umowa o pracę, karta szkolenia wstępnego w dziedzinie BHP, orzeczenie lekarskie – w aktach osobowych/

Dnia 08-11-2016 K. R. (1) pracę rozpoczęła o godzinie 18:00 jako operator wtryskarki. Tego dnia obsługiwała wtryskarkę nr 19. Forma założona na powyższą wtryskarkę produkowała element (...) o wymiarach 52,5/38/14 cm i wadze 438 gram. Około godziny 23:30, stojąc naprzeciwko wtryskarki, na płaskiej powierzchni, wyjmowała detal z formy. Wówczas niefortunnie postawiła lewą stopę i poczuła ból w kolanie. K. R. (1) powiedziała brygadziście M. B., że odnowiła się jej stara kontuzja kolana, z czasów kiedy aktywnie uprawiała sport. Pomimo tego K. R. (1) podjęła decyzję, że będzie dalej pracować. Około godziny 0:30 K. R. udała się do drugiego brygadzysty M. M.. Powiedziała mu, że wypadła jej łękotka i poprosiła o bandaż elastyczny. Po usztywnieniu kolana dalej kontynuowała pracę. Jednak o godzinie 2:00 poprosiła M. M. o wypisanie przepustki, gdyż ból był na tyle silny, że nie dała rady kontynuować pracy. K. R. (1) pojechała na Pogotowie (...). Lekarz nie postawił żadnej diagnozy tylko zalecił jej okłady kolana Altacetem oraz założenie opaski uciskowej. W dniu 9 listopada 2016r. K. R. udała się do lekarza rodzinnego. Lekarz wystawił skierowanie na RTG oraz do (...). Ortopeda stwierdził skręcenie stawu kolanowego, założył szynę oraz wystawił zwolnienie lekarskie. K. R. (1) przebywała na zwolnieniu lekarskim, a w dniu 16.02.2017r. przeszła zabieg operacyjny – artroskopię kolana lewego.

/dowód: informacyjne wysłuchanie powódki K. R. (1) na rozprawie w dniu 10.05.2017. – por. protokół skrócony rozprawy z dnia 10.05.2017r. k. 93-95, zeznanie powódki K. R. (1) w charakterze strony na rozprawie w dniu

23.04.2018r. - - por. protokół skrócony rozprawy z dnia 23.04.2018r. k. 238v, zeznania świadków: M. B. - por. protokół skrócony rozprawy z dnia 10.05.2017r. k. 94, M. M. - por. protokół skrócony rozprawy z dnia 10.05.2017r. k. 94-94v, dokumentacja medyczna k. 17-29, 87-92, 106-107, 114-115, 157-162, opinia biegłych z zakresu rehabilitacji medycznej - A. P. i medycyny pracy - D. M. (1) k. 109-113, 180-185, 212-215/

W dniu 7 lutego 2017r. K. R. (1) zgłosiła wypadek przy pracy, wskazując iż na skutek wypadku z dnia 8.11.2016r. doznała skręcenia stawu kolanowego. Zespół powypadkowy powołany przez pracodawcę w składzie: E. C. i J. B., po przeprowadzeniu postępowania wyjaśniającego, w protokole powypadkowym nr (...) z dnia 20.02.2017r. nie stwierdziła zaistnienia wypadku przy pracy wskazując, iż przyczyną wypadku było odnowienie kontuzji. Zatem zdarzenie miało charakter samoistny i wewnętrzny. Ponadto uraz nie powstał w związku z pracą. Poszkodowana wniosła zastrzeżenia do protokołu wskazując, iż uraz nogi lewej został wywołany przyczyną zewnętrzną. Pomimo tych zastrzeżeń, zespół powypadkowy w protokole nr (...) z dnia z dnia 3.03.2017r. ponownie wskazał, iż skręcenie stawu kolanowego lewego K. R. (1) wynika z niedyspozycji fizycznej pracownika i nie jest skutkiem wypadku przy pracy.

/Dowód: dokumentacja dotycząca ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy k. 3-5, 45-81, zeznania świadków: E. C. - por. protokół skrócony rozprawy z dnia 10.05.2017r. k. 94v, J. B. - por. protokół skrócony rozprawy z dnia 10.05.2017r. k. 94v-95/

Sąd zważył, co następuje:

W niniejszej sprawie powódka K. R. (1) domagała się sprostowania protokołu powypadkowego z dnia 20 lutego 2017r. nr (...) oraz z dnia 3 marca 2017 nr (...), które to powództwo należy niewątpliwie do kategorii powództw o ustalenie, którego podstawę stanowi art. 189 k.p.c.

Zgodnie z art. 189 k.p.c. powód może żądać ustalenia przez sąd istnienia lub nieistnienia stosunku prawnego lub prawa, gdy ma w tym interes prawny. W wypadku zatem wystąpienia z żądaniem znajdującym oparcie w przywołanym przepisie podstawową kwestią podlegającą rozstrzygnięciu Sądu jest istnienie interesu prawnego po stronie zgłaszającego żądanie. Dopiero ustalenie, iż interes taki zachodzi uzasadnia dokonanie dalszej merytorycznej oceny zgłoszonego roszczenia.

Zauważyć w tym miejscu należy, że przez "interes prawny" w znaczeniu art. 189 k.p.c. rozumieć należy istniejącą potrzebę uzyskania korzyści w sferze prawnej czy też, inaczej rzecz ujmując, potrzebę uzyskania wyroku odpowiedniej treści, wywołaną rzeczywistym naruszeniem albo zagrożeniem określonej sfery prawnej. Udzielenie ochrony przez sąd następuje tylko wówczas, gdy po stronie podmiotu ochrony tej żądającego, interes prawny w jej uzyskaniu rzeczywiście zachodzi (w tym zakresie por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 08 maja 2000 r. sygn. akt V CKN 29/00 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX nr 52427). Interes prawny, o którym mowa w art. 189 k.p.c., nie może być przy tym rozumiany subiektywnie, tj. według odczucia powoda, ale obiektywnie, tj. na podstawie rozumnej oceny sytuacji, w której powód występuje z tego rodzaju powództwem. Interes prawny powoda musi być ponadto zgodny z prawem i zasadami współżycia społecznego, jak również z celem, któremu służy art. 189 k.p.c. (tak też Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 listopada 2002 r. sygn. akt II CKN 1047/00 opubl. w zbiorze orzecznictwa LEX nr 75344).

W okolicznościach sprawy niniejszej istnienie po stronie powódki interesu prawnego w dochodzeniu zgłoszonego żądania uznał Sąd za niewątpliwie. Pozwana nie uwzględniła zastrzeżeń i uwag powódki do protokołów powypadkowych nr (...) i nr (...) stąd też powódka ma interes prawny w żądaniu sprostowania protokołu, które to ustalenia w zakresie okoliczności i przyczyn wypadku mogą mieć wpływ na dochodzone w przyszłości świadczenia z ubezpieczenia wypadkowego.

Stosownie do treści art. 3 ust. 1 ustawy z dnia 30 października 2002r. o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (t.j. Dz.U.2017.1773 ze zm.) za wypadek uważa się nagle zdarzenie wywołane przyczyną zewnętrzną powodujące uraz lub śmierć, które nastąpiło w związku z pracą:

1) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika zwykłych czynności lub poleceń przełożonych;

- 2) podczas lub w związku z wykonywaniem przez pracownika czynności na rzecz pracodawcy, nawet bez polecenia;
- 3) w czasie pozostawiania pracownika w dyspozycji pracodawcy w drodze między siedzibą pracodawcy a miejscem wykonywania obowiązku wynikającego ze stosunku pracy.

W swym podstawowym kształcie nieszczęśliwe zdarzenia, z tytułu których przysługują świadczenia z zabezpieczenia społecznego, zwane wypadkami, odznaczają się pewnymi szczególnymi cechami odróżniającymi od wypadku jako ogólnego pojęcia rodzajowego. Ich opis zawiera takie określenia, jak „nagle zdarzenie”, „przyczyna zewnętrzna” oraz „związek z najszerzej rozumianym zatrudnieniem”. Potocznie, można wnosić, że chodzi o przyczynę znajdującą się poza zdarzeniem, działającą z zewnątrz, a nie o czynnik tkwiący wewnątrz, w istocie zdarzenia, przy czym tego elementu definicji nie należy rozumieć dosłownie, lecz jako konieczność, by w zespole przyczyn rozstrzygających o szkodliwym skutku była również przyczyna zewnętrzna, tj. taka, bez której zdarzenie nie nastąpiłoby.

Wymaganie istnienia zewnętrznej przyczyny wypadku tłumaczy się w orzecznictwie jako konieczność, by pochodziła „z zewnątrz” organizmu poszkodowanego; inaczej mówiąc, by skutek nie był wyłącznie rezultatem zadziałania przyczyn wewnętrznych, rozumianych zawsze jako samoistne schorzenia istniejące wewnątrz organizmu pracownika (por. przede wszystkim uchwałę składu 7 sędziów Sądu Najwyższego z dnia 11 lutego 1963 r., III PO 15/62, OSNCP 1963 nr 10, poz. 215). W tym znaczeniu wypadek może być spowodowany każdym czynnikiem, nie wykluczając działań samego poszkodowanego, z wyłączeniem jednak jego cech psychofizycznych mogących stanowić wewnętrzną przyczynę szkody, określaną jako podatność na zachorowanie lub istnienie samoistnego schorzenia (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 23 września 1958 r., 3 CR 1230/58, PiP 1960 nr 12, s. 1067; wyroki Sądu Najwyższego z dnia 9 lipca 1962 r., I CR 54/62, OSNCP 1963 nr 12, poz. 262 oraz z dnia 16 grudnia 2004 r., II UK 83/04, OSNP 2005 nr 14, poz. 215). Zewnętrzność przyczyny wypadku jednolicie została sprowadzona do warunku pochodzenia spoza organizmu pracownika. Stwierdzenie, że doszło do wypadku, zawsze wymaga więc ustalenia, że na organizm poszkodowanego zadziałał jakiś czynnik zewnętrzny i że ten czynnik spowodował uraz. Zwraca się uwagę na pojmowanie „zewnętrzności” w podwójnym znaczeniu, z których w jednym uznawano ją za cechę zdarzenia będącego wypadkiem („wypadek wywołany przyczyną zewnętrzną”), a w drugim znaczeniu rolę przyczyny zewnętrznej przypisywano wypadkowi jako przyczynie powstałej szkody na osobie pracownika („uraz spowodowany czynnikiem zewnętrznym”).

/por. uzasadnienie wyroku SN z dnia 11 września 2014 r. II UK 593/13/

W sprawie niniejszej sporny był ten element definicji wypadku, który odnosi się do zewnętrzności jego przyczyny, czyli okoliczności doprowadzających do wypadku oraz źródła pochodzenia urazu – pracodawca stał na stanowisku, iż skutek w postaci skręcenia stawu kolanowego lewego wynika z uwarunkowań wewnętrznych powódki.

Odnosnie pierwszego elementu – okoliczności doprowadzających do zdarzenia, to nie ulega w ocenie Sądu wątpliwości, iż doszło do niego podczas wykonywania przez K. R. (1) zwykłych czynności pracowniczych (obsługi wtryskarki), podczas których powódka postawiła niefortunnie lewą stopę. W ocenie Sądu w tym zakresie brak jest okoliczności podważających relację powódki odnośnie przebiegu jej pracy krytycznego dnia (por. informacyjne wysłuchanie powódki K. R. (1) na rozprawie w dniu 10.05.2017. – por. protokół skrócony rozprawy z dnia 10.05.2017r. k. 93-95, zeznanie powódki K. R. (1) w charakterze strony na rozprawie w dniu 23.04.2018r. – por. protokół skrócony rozprawy z dnia 23.04.2018r. k. 238v). Tym bardziej, iż nie było bezpośrednich świadków samego zdarzenia. Ponadto już w dniu 9.11.2016r. podczas wizyty u lekarza rodzinnego K. R. relacjonowała, iż „źle stanęła” w czasie pracy w dniu 8.11.2016r. (por. historię choroby k. 23-23v).

Niekorzystne dla powódki ukierunkowanie postępowania powypadkowego było natomiast konsekwencją początkowego mylnego przeświadczenia K. R., iż doszło do odnowienia się kontuzji w lewym kolanie. Taką też wersję K. R. pierwotnie przedstawiła brygadziście bezpośrednio po zdarzeniu oraz pracodawcy, zgłaszając wypadek przy pracy.

(por. informacyjne wysłuchanie powódki K. R. (1) na rozprawie w dniu 10.05.2017. – por. protokół skrócony rozprawy z dnia 10.05.2017r. k. 93-95, zeznanie powódki K. R. (1) w charakterze strony na rozprawie w dniu 23.04.2018r. – por. protokół skrócony rozprawy z dnia 23.04.2018r. k. 238v, dokumentacja dotycząca ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy k. 3-5, 45-81, zeznania świadków: E. C. - por. protokół skrócony rozprawy z dnia 10.05.2017r. k. 94v, J. B. - por. protokół skrócony rozprawy z dnia 10.05.2017r. k. 94v-95).

Przyczyna zewnętrzna dotyczy nagłego zdarzenia jako całości, a uraz ma być skutkiem wyzwolonego przez to zdarzenie czynnika zewnętrznego wobec uszkodzonego organizmu.

Art. 3 ust. 1 ustawy wypadkowej określa wypadek przy pracy, jako zdarzenie skutkowe („powodujące uraz”), w związku z zdefiniowaniem urazu jako uszkodzenie tkanek ciała lub narządów człowieka wskutek działania czynnika zewnętrznego.

Uraz na osobie poszkodowanego ma znaczenie tylko wówczas, gdy nie następuje wyłącznie na skutek nagłego rozwoju (ujawnienia się, pogorszenia, pogłębienia) schorzeń samoistnych, wewnętrznych stwierdzanych u poszkodowanego przed wypadkiem, ujawniających się bez zadziałania czynnika zewnętrznego. Taki objaw chorobowy nie jest skutkiem wypadku (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 9 czerwca 2009 r., II PK 318/08).

Uwzględniając dokumentację medyczną dotyczącą powódki (k. 17-29, 87-92, 106-107, 114-115, 157-162) oraz opinię biegłych sądowych z zakresu rehabilitacji medycznej - A. P. i medycyny pracy - D. M. (1), Sąd podzielił argumentację powódki przedstawioną w pozwie.

Odnosnie związku przyczynowo – skutkowego wypadku z uszkodzeniem ciała powódki wypowiedzieli się w sprawie biegli z zakresu rehabilitacji medycznej - A. P. i medycyny pracy - D. M. (1) (k. 109-113, 180-185, 212-215).

Biegli sądowi A. P. i D. M. (1) w sporządzonej opinii wskazali, iż z analizy historii choroby z Poradni Lekarza Rodzinnego z dnia 09.11.2016r. wynika, że K. R. w dniu 08.11.2016r. przeżyła wypadek w pracy, „źle stanęła” wskutek czego doznała skręcenia lewego stawu kolanowego, k-23 akt. Następnie została skierowana do ortopedy, w historii choroby w dniu 09.11.2017r. udokumentowano, iż w dniu 08.11.2016r. przeżyła wypadek w pracy i doznała skręcenia kolana lewego. Z tego powodu wykonano rtg kolana lewego, założono szynę gipsową i stosowano przez 2 tygodnie ortezę kolana lewego. Badanie MRI kolana lewego z dnia 02.12.2016r. uwidocznilo cechy podtorebkowego uszkodzenia rogu tylnego łąkotki przyśrodkowej. Rzepka niesymetryczna, bocznie podparta, k 17-29, 67-77 i 87-91 akt sprawy. Hospitalizowana w Oddziale (...) w (...) Szpitalu (...) w B. w dniach 14.02.2017r. do 18.02.2017r., rozpoznano: konflikt rzepkowo-udowy. W dniu 16.02.2017r. leczona operacyjnie, wykonano artroskopię kolana lewego, resekcję fałdu przyśrodkowego błony maziowej, boczne uwolnienie rzepki lewej. Dwa tygodnie po zabiegu wnioskodawczym poczuła osłabienie kolana lewego. Korzystała ze zwolnienia 182 dni i przebywała na zasiłku rehabilitacyjnym Stosowano zastrzyki, aktualnie okresowo przyjmuje leki p/bólowe. K. R. (1) pozostaje pod opieką Poradni Urazowo - Ortopedycznej w B. z powodu skręcenia kolana lewego, konfliktu rzepkowo - udowego. Jak wynika z zaświadczenia lekarskiego, k-76v leczenie jest wynikiem wypadku z dnia 08.11.2016r. Opiniowana aktualnie skarży się na bóle kolana lewego. Bóle kolana lewego nasilają się po dłuższym chodzeniu i po dźwiganiu ciężarów około 10 kg. Zaostrzenie dolegliwości bólowych zwłaszcza w godzinach wieczornych. Po rehabilitacji, ponownie oczekuje na fizykoterapię. K. R. (1) była leczona z powodu skręcenia stawu skokowego prawego w 2016r. Poprzednio przeżyła skręcenie stawu skokowego prawego w 2009r., na zawodach sportowych, (wówczas stosowano gips przez tydzień, korzystała przez miesiąc ze zwolnienia lekarskiego z zajęć WF). Przeżyła skręcenie łokcia prawego w 2011r. Doznała urazu palca V ręki prawej w 1992r.

W świetle przedmiotowej opinii u K. R. (1) występuje:

- stan po urazie kolana lewego - wypadek w pracy w dniu 08.11.2016r. Skręcenie kolana lewego, konflikt rzepkowo - udowy.

- stan po leczeniu zabiegowym - artroskopia kolana lewego w dniu 16.02.2017r.

W konkluzji przedmiotowej opinii biegłe wskazały, iż K. R. (3) w wyniku zdarzenia z dnia 8/9 listopada 2016r. odniosła uraz stawu kolanowego lewego. Uraz ten nie był konsekwencją choroby samoistnej w obrębie stawu kolanowego lewego K. R. (3). Stwierdzone schorzenia, stopień ich zaawansowania spowodowane były urazem kolana lewego wskutek wypadku w pracy w dniu 08.11.2016r.

/opinia k. 109-113/

W zarzutach do przedmiotowej opinii pełnomocnik pozwanego pracodawcy wskazał, iż w żadnym fragmencie opinii nie przedstawiono rzeczowego wyводу, który doprowadził biegłe do wniosków końcowych. W przedmiotowej sprawie biegłe uznały za prawidłową ocenę medyczną dokonaną przez Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 08 maja (...), niejako automatycznie przyjmując, iż uraz w postaci „skręcenia kolana lewego, konflikt rzepkowo - udowy” powstał wskutek „wypadku w pracy”. Brak jest argumentacji przemawiającej za dostatecznym wyjaśnieniem wątpliwości co do przyczyn urazu K. R. (1) z dnia 8/9 listopada 2016r. Biegły sądowy jako ekspert w danej dziedzinie powinien Sądowi oraz stronom postępowania w zrozumiały, logiczny i przystępny dla nich sposób wytłumaczyć tok swojego rozumowania oraz argumenty na podstawie, których doszedł do takich, a nie innych wniosków' końcowych wyjaśniając tym samym wszystkie istotne wątpliwości, czego zabrakło w opinii w niniejszej sprawie. Biegłe wydały opinię na podstawie badań przeprowadzonych przez inne jednostki medyczne, same zaś ograniczyły się jedynie do ogólnego i zewnętrznego zbadania powódki, nie przeprowadziły żadnego badania wnętrza kolana, np. USG lub tomografii komputerowej. W kontekście sporu odnośnie tego czy uraz K. R. (1) był spowodowany przyczyną zewnętrzną czy też wewnętrzną nieprzeprowadzenie takich badań budzi poważne wątpliwości przemawiające za tym, że mamy do czynienia z uchybieniem w pracy biegłych. Ponadto w opinii brakuje również rozważenia wszystkich okoliczności mających istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, tj. czy powódka w przeszłości odniosła kontuzję w lewym stawie kolanowym, a jeżeli tak czy mogło to być przyczyną jej urazu z dnia 8/9 listopada 2016r. Biegłe sporządzając swoją opinię miały świadomość zeznań powypadkowych świadka zdarzenia M. B., który stwierdził, iż jako przyczynę urazu powódka podała odnowienie się kontuzji kolana. Zważywszy na fakt, iż jest to okoliczność sporna pomiędzy stronami należało ją przeanalizować, ewentualnie zbadać powódkę pod kątem odniesionych kontuzji, a następnie dać temu wyraz w treści uzasadnienia opinii. Niestety w przedmiotowej opinii biegłe w ogóle nie ustosunkowały się do kwestii ewentualnego odnowienia się kontuzji lewego kolana powódki, nie przedstawiły żadnej kontrargumentacji na ten temat (pismo z dnia 5.09.2017r. k. 141-142).

W opinii uzupełniającej biegłe A. P. i D. M. (1) analizując szczegółowo mechanizm powstania urazów w obrębie stawu kolanowego i odnosząc ten mechanizm do urazu powódki z dnia 8.11.2016r. podtrzymały dotychczasową opinię w sprawie, stanowczo stwierdzając, iż K. R. (1) w dniu zdarzenia z dnia 8/9 listopada 2016r. odniosła uraz stawu kolanowego lewego. Uraz ten nie był konsekwencją choroby samoistnej w obrębie stawu kolanowego lewego K. R. (1). Stwierdzone schorzenia, stopień ich zaawansowania spowodowane były urazem kolana lewego wskutek wypadku przy pracy w dniu 08.11.2016r. (opinia uzupełniająca k. 180-185).

Pełnomocnik pozwanego pracodawcy w kolejnych zastrzeżeniach nadal kwestionował, iż nie ustalono co było pierwotną przyczyną urazu powódki: niefortunne postawienie stopy K. R. (1), czy też przyczyna wewnętrzna w postaci np. osłabionego mięśnia czworogłowego (pismo z dnia 5.12.2017r. k. 199-200).

W odpowiedzi na powyższe zarzuty biegłe A. P. i D. M. (1) w kolejnej opinii uzupełniającej (k. 212-215) analizując wynik badania rezonansu magnetycznego kolana lewego powódki z dnia 2.12.2016r. wskazały, iż wskutek skręcenia stawu kolanowego doszło u w/w do naciągnięcia więzadła krzyżowego przedniego oraz więzadła krzyżowego tylnego. Stwierdzono również konflikt rzepkowo - udowy. Rzepka niesymetryczna, bocznie podparta. Fałd przyśrodkowy skierowany dośrodkowo, dochodzi do powierzchni rzepki. Chrząstka stawowa z drobnymi ogniskami uszkodzenia I stopnia. Z zawartej w aktach dokumentacji ortopedycznej wynika, że wcześniej badana nie miała skręcenia stawu kolanowego lewego. Z dokumentacji wynika, że miała uraz ręki lewej w 2011r. (k.71) oraz uraz ręki prawej w 2012r. (k.72), przeżyła skręcenie stawu skokowego prawego w 2012r. (k.25) oraz stawu skokowego lewego w dniu

26.01.2016r. (k.29). Nie stwierdzono u powódki osłabienia siły mięśniowej mięśnia czworogłowego lewego, zatem można przypuszczać, że przyczyną urazu było niefortunne ustawienie stopy kończyny dolnej lewej.

Zważywszy na fakt, iż biegłe w swojej opinii podstawowej i uzupełniających przedstawiły kategorię stanowisko co do pytań Sądu i późniejszych zastrzeżeń pełnomocnika pozwanej, Sąd uznał ich opinie za dowód stanowczy i wiarygodny dla rozstrzygnięcia sprawy. Opinie te zostały bowiem sporządzone w zgodzie z przepisami prawa, zasadami logiki i doświadczenia życiowego. Ponadto biegłe analizowały niezbędną dokumentację, przeprowadziły badania powódki, a wszystko to odniosły do urazu skręcenia kolana lewego i szczegółowo przedstawiły mechanizm jego powstania.

Sąd umożliwił stronom zgłaszanie zastrzeżeń do sporządzonych opinii, jednakże nie spowodowało to zmiany stanowiska biegłych.

Z uwagi na powyższą treść opinii biegłych sądowych A. P. i D. M., odnoszącej się w sposób jednoznaczny, stanowczy i kompletny do przedmiotu niniejszego postępowania i zakresu zlecenia, Sąd uznał, iż opinia ta wyjaśnia w sposób jednoznaczny i stanowczy wszelkie wątpliwości, jakie mogły zrodzić się po jej analizie i stanowi prawidłowy dowód w sprawie.

Jednocześnie wskazać należy, iż wniosek pozwanego pracodawcy o dopuszczenie dowodu z opinii nowych biegłych, został złożony z przekroczeniem wyznaczonego terminu, dopiero na rozprawie w dniu 23.04.2018r. Dodatkowo zatem wskazać należy, iż wniosek o dopuszczenie dowodu z opinii nowych biegłych był spóźniony (przy czym pełnomocnik pozwanej wykazał się niekonsekwencją - oświadczył bowiem, iż do dotychczasowej opinii uzupełniającej zastrzeżeń nie zgłasza).

Należy mieć na względzie również i to, że Sąd nie ma obowiązku dopuścić dowodu z kolejnego biegłego w każdym wypadku, gdy złożona opinia jest dla strony niekorzystna (por. stanowisko w tym przedmiocie wyrażone również w wyroku SA w Krakowie z dn. 27.10.2016r. I ACa 524/16).

W tych okolicznościach Sąd na podstawie art. 217§2 i §3 kpc pominął wniosek pełnomocnika pozwanego pracodawcy o dopuszczenie dowodu z opinii uzupełniającej nowych biegłych uznając, iż okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione, a wniosek pozwanej w tym przedmiocie - spóźniony.

O wykluczeniu związku krytycznego urazu z wcześniejszą aktywnością sportową K. R. przemawia okoliczność, iż wcześniej w/w nie doznała skręcenia stawu kolanowego lewego. Z dokumentacji zgromadzonej w aktach sprawy i zeznań powódki w charakterze strony wynika, że miała ona uraz ręki lewej w 2011r. oraz uraz ręki prawej w 2012r., przebyła skręcenie stawu skokowego prawego w 2012r. oraz stawu skokowego lewego w dniu 26.01.2016r. Ponadto z opinii biegłych sądowych wynika, iż nie stwierdzono u powódki osłabienia siły mięśniowej mięśnia czworogłowego lewego. Uraz ten nie był również konsekwencją choroby samoistnej w obrębie stawu kolanowego lewego K. R. (3). Zatem można w ocenie Sądu, jednoznacznie uznać, że przyczyną zewnętrzną krytycznego urazu w dniu 8.11.2016r. było niefortunne ustawienie stopy kończyny dolnej lewej.

Biorąc zatem pod uwagę powyższe, na podstawie art. 189 kpc Sąd ustalił, iż powódka K. R. (1) wskutek wypadku przy pracy w dniu 8 listopada 2016r. doznała urazu – skręcenia kolana lewego i w tym zakresie zobowiązał pozwaną (...) sp. z o.o. z/s w D. II do sprostowania protokołu ustalenia okoliczności i przyczyn wypadku przy pracy Nr (...) z dnia 20 lutego 2017r. i Nr (...) z dnia 3 marca 2017r. – o czym orzeczono w sentencji wyroku.

SSR Karol Kwiatkowski